

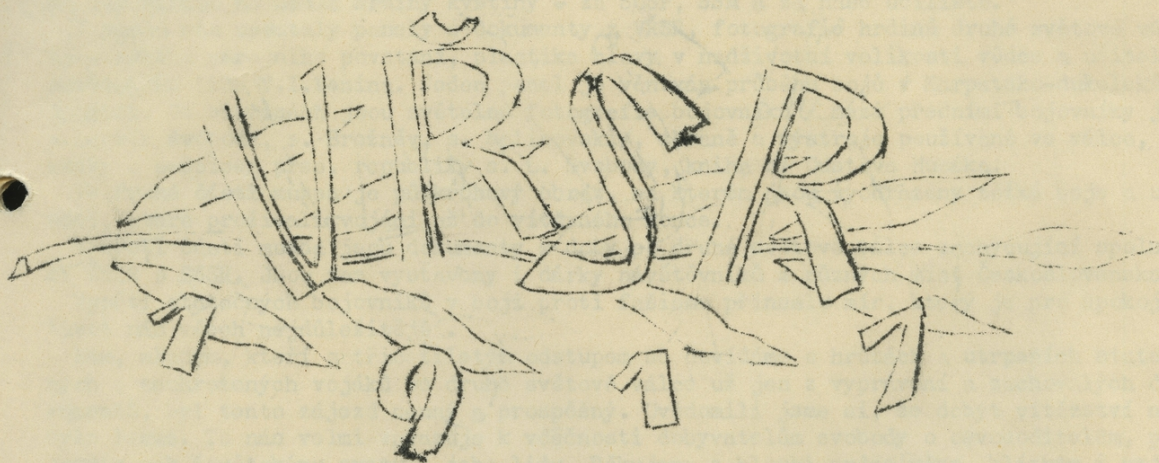

VĚTRNÍK

Vydává MěstNV ve Vysokém n. Jizerou s aktivem kulturních pracovníků

Větrník - roč. VIII - číslo 12

Vysoké nad Jizerou 25. listopadu 1974

Velké a významné události, které přinášejí lidstvu dobro, perspektivu šťastné budoucnosti, události, které člověka o leccems přesvědčí, je nutno si občas připomenout. Proto v těchto dnech vzpomínáme sedmého listopadu 1917, dne, který vešel do slavné historie národů a který je právem označován za začátek nové etapy v dějinách lidstva.

Velká říjnová socialistická revoluce vytvořila podmínky k politickému, sociálnímu, ekonomickému a národnímu osvobození pracujícího lidu, národů a národností carského Ruska, k jejich vysvobození z bídy a útisku. Sovětský lid první v dějinách lidstva zahájil éru vítězných revolucí; prokrestil cestu k historickému vítězství nejspravedlivějšího řádu. Dějiny nikdy nezapomenou, že sovětský lid vytvořil stát, který si již od svého zrodu kladl za cíl zachovat mír a podporovat zájmy pracujících celého světa.

Velká říjnová socialistická revoluce rozhodujícím způsobem ovlivnila také revoluční hnutí české a slovenské třídy, boj Čechů a Slováků za národní svobodu. Soudruh Klement Gottwald to výstižně vyjádřil slovy: "Bez VŘSR v r.1917 nebylo by samostatného Československa."

Jako v předcházejících letech tak i letos oslavil - letos již 57. výročí Velké říjnové socialistické revoluce - nejen všechen sovětský lid, ale spolu s ním i pokrokové lidstvo.

Občané města Vysokého nad Jizerou vzpomněli tohoto historického výročí oslavou v Krákoněsi dne 7. listopadu. Oslava byla zahájena hymnami a úvodním slovem předsedy MěstNV s. Václavem Kučerou. Poté následovala báseň žákyně ZDŠ a slavnostní projev náměstka ONV s. Miloslava Kubáta. První část slavnosti byla ukončena Internacionálou. V druhé části slavnosti vystoupili žáci ZDŠ sovětskými písněmi za vedení s.uč. H.Hanušové, dvěma pásmi žáků LŠU při ZDŠ za vedení s.uč. L.Hnykové a koncertem hudebního souboru OB za řízení s. Miloslava Vodseďálka.

Oslavy se zúčastnilo 269 osob.

Marie Ďoubalíková
předsedkyně NF

Z á j e z d d o M í l o v i c .

Svaz československo-sovětského přátelství při zemědělském učilišti ve Vysokém nad Jiz. má 57 členů. U příležitosti oslav VŘSR a zahájení měs.českosl.sovětského přátelství navštívili členové svazu 13.listopadu t.r. Památník československo-sovětského přátelství v Mílovicích.

Dojmy a poznatky ze zájezdu:

Před vstupem do Památníku konal službu člen ozbrojených sil, který nám vyzvedl propustku k projití branou. Nejprve jsme přišli k prostranství, kde na dvanácti podstavcích byly vystaveny bysty bojovníků / Otakara Jaroše, Jana Nálepky/, kteří padli v boji proti fašistům, především pak v bojích u Dukly. Před bystami je čtvercový památník, zdobený rudými karafiáty. Uprostřed plá věčný oheň. K tomuto památníku jsme položili s pietní vzpomínkou na padlé hrdiny květiny - za SČSP, SSM a za naše učiliště.

V muzeu nás upoutaly panely s dokumenty z VŘSR, fotografie hrdinů druhé světové války, slovenského národního povstání, plastika hlavy v nadživotní velikosti vůdce a učitele sovětského lidu V.I.Lenina. Jeden panel je věnován průběhu bojů v Karpatsko-dukelské operaci. Ve vitrinách jsou světelné fotografie bojovníků / mezi předními bojovníky je s.Ludvík Svoboda, s. Brežněv, s. Malinowski/, zbraně a výstroje používané ve válce, knihy s podpisem pres. republiky s. L. Svobody, kniha s. Gustava Husáka.

Ve druhé části muzea je půlkruhový obraz, na kterém jsou vyobrazeny těžké boje a utrpení, které prožívali vojáci až do vítězného konce.

V třetí části muzea jsou dokumenty z doby po druhé světové válce zachycující spolupráci ČSSR s SSSR. Jsou tam vystaveny i dárky návštěvníků z různých míst Československa.

Vypětí statečných bojovníků v boji proti fašismu přineslo mír, který je pro spokojený život nás všech nejdůležitější.

Nám, mladým, kteří s třicetiletým odstupem se dovídáme o hrůzách a utrpeních statečných a neohrožených vojáků ve druhé světové válce už jen z vyprávění a zachovalých dokumentů, byl tento zájezd cenný a prospěšný. Uvědomili jsme si, že dobýt vítězství nebylo lehké. To nás velmi zavazuje k vděčnosti dobyvatelům svobody o osvoboditelům, především pak Sovětskému svazu a jeho lidu. Děkujeme z hloubi srdce všem, blízkým i vzdáleným z dalekých zemí, mrtvým i živým za jejich statečnost, obětavost a slibujeme, že budeme za všech sil hájit svobodu, bránit naši krásnou socialistickou vlast, abychom mohli my a generace po nás žít v klidu a míru, aby již nikdy, nikdy nebyla válka.

Eva Lukešová, Miluška Fišerová, žákyně II.roč.ZOU
ve Vysokém nad Jizerou

K vysocké přehlídce

Když přichází podzim do Vysokého, tak s ním přichází divadelní sezóna. I letos tomu tak bylo. Tato národní přehlídka vesnických a zemědělských divadelních souborů byla přede dveřmi. Již dlouho před tím bylo možno pozorovat, jak v našem městečku přibývá poustačů, jak se všude uklízí, aby město bylo připraveno přivítat účastníky přehlídky co nejserdečněji. Jenom počasí přehlídce nepřálo. V sobotu 19.října byla přehlídka slavnostně zahájena. Před divadelní budovou Krakonoš vyhrává hudba a ze všech stran se sbíhali lidé, aby byli přítomni slavnostnímu uvítání prvního souboru, který k nám přijel až ze Slovenska. Uvítání bylo srdečné a přátelské a to se opakovalo každý den. Vždy odpoledr a večer byl sál Krakonoše zaplněn do posledního místa. I já sama jsem se zúčastnila pěti představení. Nejvíce se mi líbila hra "Jednou na Silvestra". Hrál to soubor mladých z Vysoké Libně, který získal již v minulých letech mnoho cen, za herecké výkony.

I ostatní představení, která jsme viděla, se mi líbila. Vždy po večerním představení se soubory setkaly na přátelském večírku v útulném prostředí zotavovny ROH "Větrov" se svými patrony. Až do pozdních hodin zářila okna zotavovny. Všichni byli dobře obslouženi a všem se u nás líbilo. Aby přehlídka proběhla bez závad, bylo k tomu zapotřebí mnoho obětavých pracovníků. Byli to hlavně členové místního divadelního souboru "Krakonoš", který spolu se složkami národního výboru a přípravným výborem přehlídky připravili tak krásné prostředí pro všechny účastníky. Tradiční Krakonoš, který oblékal každý den svůj šat na uvítání, výstavky a pohoštění, to vše patří k přehlídce. Letošní přehlídka, která v našem městečku proběhla, jsme důstojně oslavili 25. výročí socialisace našeho zemědělství a 30 let Slovenského národního povstání. Všem těm, kteří se na průběhu přehlídky podíleli, patří dík.

V.Bucharová.

Ceny V. národní přehlídky

Vyhlašovatelé a pořadatelé V. národní přehlídky vesnických a zemědělských divadelních souborů na návrh poroty udělili tyto ceny :

cenu ministerstva kultury České socialistické republiky
Divadlu mladých Vysoká Libeň při JZD 25. výročí, Mělnické Vtelno za inscenaci
hry Braginského a Rjazanova Jednou na Silvestra,

cenu ústředního výboru Svazu družstevních rolníků ČSR
divadelnímu souboru kulturního klubu okresního výboru Svazu družstevních
rolníků v Rokycanech se sídlem v Újezdě u Radnic,
za inscenaci hry Aloise Jiráska Vojnarka,

cenu Východočeského krajského národního výboru
Vladimíru Dědkovi
za režii hry Braginského-Rjazanova Jednou na Silvestra,

cenu Městského národního výboru ve Vysokém nad Jizerou
Josefu Videmanovi
za postavu Evžena Lukašina ve hře Jednou na Silvestra,

cenu Krajského kulturního střediska v Hradci Králové
Václavi Cinkovi
za postavu Antonína ve hře Vojnarka,

cenu Okresního kulturního střediska v Semilech
Hildě Slívové
za postavu Kaluginové ve hře Ředitelka je sůva,

cenu Okresního národního výboru v Semilech
Marii Pšeničkové
za postavu Madleny Vojnarové ve hře Vojnarka,

cenu okresního výboru Svazu českých divadelních ochotníků v Semilech
Marii Videmanové
za postavu Naděždy Ševeljevové ve hře Jednou na Silvestra,

cenu ústředního výboru Svazu českých divadelních ochotníků
Miloslavu Macháčovi
za postavu Novoselcova ve hře Ředitelka je sůva,

cenu Ústavu pro kulturně-výchovnou činnost v Praze
divadelnímu souboru "Havlíček" při OB v Kunžaku
za návrh a realizaci scény ke hře Úsměvy a kordy,

Dále byla udělena cena českého ústředního výboru Socialistického svazu mládeže
milým hostům přehlídky,

divadelnímu souboru místní OV ve Špišském Pohradí, za důstojnou reprezentaci
slovenského amatérského divadla na české národní přehlídce se hrou současně
slovenské dramatiky, zaměřené ke 30. výročí Slovenského národního povstání.

Redakce

17. listopad.

Řekni, že ještě
dávno není dvanáct set chlapců
zlomeno.
Za drátem ostnatým,
že nejsou pokoření,
byť hřeby bodají na nahé rameno.

Tu noc 17. listopadu v ruzyněské jízdnárně leželo v pilinách dvanáct set studentů
odsouzenců a druhý den vlak, který je odvážel, zastavil v Sachsenhausenu. Nastala
další noc uprostřed vyděšených a trpících. Pod nůžkami a sprchami svlékli svobodnou
minulost a oblékli na sebe pruhované trestanecké kalhoty. Strhávali jim medaličky
s obrázkem matek, sester a dupali po nich. Tloukli je a spílali jim vrahů. Jejich
usta byla němá, jejich mozky a srdce hledala odpověď na to všechno, čeho tu byli
svědky. Už je to 35 let!

Zdá se mi, jako by to bylo včera Jdu do hudební školy a učitelka, jindy přívětivá a usměvavá, se objeví za dlouhou dobu. Její malá postava je jakoby do sebe zhroucená, jak uzlíček svázaný něčím těžkým, oči zarudlé a smutné.

Dnes se nehraje, jen se mluví a pláče. Dnes nepopírá, že Toniček/ tak se tuším jmenoval / není synovec, ale syn svobodné, bolestné matky. Toho listopadového rána mu rozbili hlavu pažbou a zavlékli daleko, daleko od domova. Nevím jestli se vrátil. Nezapomenu však na jeho zhroucenou matku a ty smutné oči. Marné bylo ten den utěšování. Jsou bolesti, na které není náplasti ani léků! Kolik bylo takových matek tenkrát v Čechách!

Statečné matky! Kéž nikdy nebudete muset psát na hroby svých synů takovéto verše!:

Tys vždycky chtěl, by každý vydržel
a vytrpěl co osudem mu dáno.
Já tedy čekala a dnes už dobře vím,
žeš ' musel jít ten pátek časně zrána,
jít statečně a s hlavou vztyčenou,
čest národa by byla zachována!

J.Ďoubalíková

Z činnosti pionýrů

Pionýrský oddíl Hořec 1, do kterého patří žáci 7. a 8. třídy, se schází pravidelně každých 14 dní. Samozřejmě jsou schůzky, které se vydaří více, jiné méně, ale bylo to i v uplynulém roce dost. s čím mohou být děti spokojeny.

Před loňskými vánocemi jsme si v knihovně připravili veselou vánoční besídku. Pokud to počasí dovolí, chodíme ven, do přírody, na hřiště, lyžovat, sánkovat. Také jsme několikrát společně navštívili filmová představení v kině. Absolvovali jsme prohlídku muzea s dvěma výstavami. Na jaře děti vyčistily a zametly hřiště u parku. Nebyla to lehká práce, ale zato měli všichni radost z konečného výsledku. Velice pěkný výlet jsme si udělali na Nístejku. Využili jsme pěkného počasí a cestou jsme si zahráli stopovnou, která je u dětí velmi oblíbená. Byli jsme rozděleni na dvě skupiny a málem jsme zabloudili, ale nakonec jsme se šťastně sešli na určeném místě. Výlet jsme zakončili opékáním buřtů na koupališti a šiškovou bitvou. Dalším hezkým výletem byla cesta na Dykovo skálu a Petruškovy vrchy.

Někteří pionýři jsou aktivní při sběru starého papíru a hadrů. Objíždějí s kárkami celé Vysoké a všechno co dostanou odvádějí ve škole. V loňském školním roce sebrali 2q a letos už skoro 5q. Za vydělané peníze si chtějí na jaře uspořádat celodenní výlet. Peníze získávají i odváděním lahví. O prázdninách se základní skupina dětí, která v pionýru pracuje pravidelně, sešla na oslavě SNP v Krakonoši.

Práce s dětmi, které mají chuť něco dělat, je zajímavá, i když je někdy dost těžké najít takovou náplň schůzek, aby zaujala všechny. V současné době začala děvčata plést provné hady, které chtějí věnovat dětem v mateřské škole.

Odd. vedoucí Ivana Řehořová

Česká státní spořitelna informuje

Sporožirový účet spojuje výhody vkladních knížek a běžných účtů a doplňuje je o bezhotovostní formy placení. Vklad na sporožirovém účtě je úročen 2% stejně jako na obyčejné vkladní knížce. Vklad na sporožirovém účtě je volný a lze jej kdykoliv vybrat. Na základě trvalých příkazů uhradí spořitelna za vkladatele měsíčně se opakující sdružené inkaso nebo platby opakující se za delší období jako pojistné z motorových vozidel, domácnosti, nemovitosti, daně a pod. Kromě pravidelných úhrad provede spořitelna za občana všechny platby jednotlivě podaných příkazů při současném předložení potřebných úhradových dokladů.

Vlastníkovi účtu vydá spořitelna šekovou knížku po složení dostatečného vkladu. Šeky může vystavovat jen osoba oprávněná k nakládání s vkladem na účtě. Z účtu mohou oprávněné osoby vybrat hotovost v pobočce, která vede účet, až do výše vkladu buď šekem nebo písemným příkazem na tiskopise spořitelny. U pobočky, která vede účet, může být vyplacena hotovost i jiné osobě, předloží-li řádně podepsaný šek. Zvláštní výhodou sporožirového účtu je, že osoby oprávněné nakládat účtem mohou vybírat hotovost i u jiných spořitelních poboček v celé ČSSR a to na šek při současném předložení celé šekové knížky a občanského průkazu. Ve vybraných obchodech mohou majitelé sporožirových účtů nakupovat zboží pomocí sporožirových šeků. O každém pohybu na sporožirovém účtě je vkladatel informován výpisem z účtu. K výpisům z účtu přikládá spořitelna potřebné doklady. Informace vám poskytne každá pobočka České státní spořitelny.

Dr Josef Ďoubalík - 200 roků od narození

Dne 18. června r. 1775 se ve Vysokém nad Jiz. narodil v rodině ranhojiče Ďoubalíka / rodina se psávala také jako Daubalik, či jako Diaubalik/ synek Josef, který patří k těm rodákům, kteří proslavili svoje malé rodné město. Narodil se do zlé doby, neboť v tomtéž roce vypukla na Náchodském panství velká selská rebelie, v níž i Vysoké hrálo svoji roli a která skončila krvavou porážkou u Chlumce.

Ranhojič Ďoubalík dal přesto nadaného synka, který úspěšně dokončil místní školu, na studia do Mladé Boleslavi a po výborné maturitě na medicínskou fakultu pražské university. V Praze se mladý adept lékařství protloukal všelijak, jako velká většina českých studentů z venkova, ale v nejkratším možném termínu, jako šestadvacetiletý, dosáhl r. 1801 doktorského diplomu. Dostal se jako chirurg do starobylé nemocnice na Slupi / jako pomocný lékař r. 1806 nemocnice zvaná u Alžbětinek byla založena při stejnojmenném klášteře Milosrdných sester už v roce 1722/. Už v roce 1809 je tu uváděn jako ordinarius a později se stal primářem. Dr J. Ďoubalík byl znám v tehdejší Praze jako výborný chirurg a vedle toho jako obětavý lékař těch nejhudších a nejpotřebnějších. Neznal odpočinku, když ho bylo potřeba v operačních sálech a u lůžek nemocných, což zvláště osvědčil v roce 1813 po bitvách u Chlumu, Lipska a Drážďan, kdy i naše nemocnice a lazarety byly přeplněny spoustou raněných všech zúčastněných národů. Bez ohledu na své pohodlí a zdraví operoval neustavne, často za velmi svízelných podmínek a mnohým těžce raněným bojovníkům zachránil život. Teprve když byl v roce 1850 postižen řadou chorob, především bolestivou dnou, odešel jako pětasedmdesátiletý na odpočinek a za celý rok, dne 10. srpna 1851 v Praze zemřel. Byl pohřben na Olšanech a dodnes vede pražská rodina Ďoubalíků v patrnosti desku z jeho hrobu u zdi na nejstarší části olšanských hřbitovů.

S jeho jménem se setkáme ve většině našich naučných slovníků, i v Almanachu českých lékařů z r. 1913.

Pro Větrník vybral Dr O. Štěpánek.

Vo strejcoj Florijánoj.

Rekvizice.

Tolle slovo dnes už lidi ani kale neznaj. Ale za perni sjetový vojny i každěj chalupníček, měl-li dertek drápaniny trá na stráni, i co by jon zadkem zased, vědal secmilionsky dobře, co to tá rekvizice je. Bylo to, aby se tak řeklo, pět, šest chlapu, kerý se z ničehož nic přitabíli do staveni jako velká voda, rozlezli se po něm jako švábi, povértali se po všech koutech a sebrali co se hde dalo a co bylo poskovávaného.

Toseví, že je řeč vo vobilí, mouce, bandorech a kermení pro dobytek, kór hde hospodár daremně pelnil předepsaný dodáuku.

V takový rekviziční komisi bejval vobyčejně pan c.k. komisar z jilemnického hejtmanect četnik, něhdy financ, starosta tý kerý vobce hde se rekvizice prováděla, a pak ešte asi dva strejci z okolních vobci. No, že by to čáli dvakrát rádi, hdo ví, a tak jak korej. Někerý zas byli do toho žaví, aby si je nahore pamatovali dyby bylo potřá.

A tak lidi čáli všelijaký figle aby se u nich nic nenašlo a vo nic nepřišli, kór hde bylo víc kerku ke stolu. Něhde zas proto, aby nim toho honně zbylo na ketasení za nemrauný peníze nejhlauvěje skopčákům voď Tanvaldu a vokolo, a trá i na handel za štof nebo náky hamperádí do vejbyvy. Poudalo se, že hdesi i krávy v chlíuje měly každá svý zercallo. A tak vo tuplovaný pollahy a trá i lomenice a přístěnky nebejvala v chalupách nouze.

Jenže voni ti šmejdiři, jak rostla nápaditost lidu vobecného, měli taky svý fortele jak na to, a tak trá i polle bylštivý hlavičky řebiku poznali hde je co čerstvě zatloukaného. Toseví, za voderženejma perkništávy vobyčejně náká forota se našla.

Taky se stalo, že jennou dyž komis šámala k jenny chalupě, psiště před bďudou do chlapu rafalo ani muž-li bejť. Komisar křik na kluka co stál před barákem, aby potvoru zahnal do boudy. Kluk si rukávem přejel nos a poudá: " To nemuž, vona tam má máma skovanou mouku." Inu, praklučiště jennu. To se to chlapum rekvirovalo.

Strejc Floriján zas jennou vez vysockýmu švakroj Francoj pár pytlů nevodvedeného vouse, a co čert nechtěl, v koleně proti němu štrádovala rekviziční komis. Vyhnuť se nebylo kam, a taky na to bylo už pozdě. Strejcoj se ale najennou rozsvítilo v kterbě a jak k němu chlapi docházeli, poudá nevohroženě, dyž dal pozdravení: " Tak toho, páni honně splašte a já vám to zas vovozim," a ternul, esli to chlapi sbaštěj. Enu, povello se. Chlapy nák vobalamutila ta istota u strejce. Mysleli, že veze dodáuku anebo fendunk.

Francoj pak poudal: "Nebejť přítomnýho ducha, mohs bejť bez vousa a já v base."

Inej přítrefunk se stal hospodářoj, korej skoval pytle vousa za lomenici na domě a naládoval na ně seno. Čechmant ví, jak se stalo, že akorát dyž komis přicházela k baráku provalilo se pod tou tíhou pár perken v lomenici, a jeden pytel za druhým pěkně ležal chlapum rounou před fernák. Pan komisar prej se moh tenkrát uřehtat smíchem, co že to je za nápaditej způsob dodáuky.

No, co pak voto. Něhdy se zas mohli uřehtat ti druží. Floriján se nák domák, že se do vsi zas rychtuje rekvizice, a tak pár dni cosi kutil vzadu na paulači. Náky bouchání do perken u toho taky bylo. Tetka jen verčela co tam hloupě strojí, nevěděla k čemu to bude dobrý. Jenže strejce ani muk a dál svý. Před tím taky přišly na vobec vyhlášky z hejtmantství, že je přísně zakázanej skermování vousa dobytku, anžto ho bylo potřá pro erár. Na strejce přišli tenkrát náramně zvostra, a jesli prej nečet vyhlášku, dyž tverdí že pražánnej voves nemá. Strejce chtěl tu bandurskou nák povotočit do lekrace a poudá: "No, bodejť, že sem čet. Před každým kermením i voloj sem z ni počet. Poudá mu po dobrý. ty, koukej, nežer mně ten voves, je to zakázanej, ale hovořte s nim, dyž to je vůl." Komisar se načepejřil jako kohout. Bryk na strejce až mu to v kerku zlostěj zakokerhalo: "Šak vona vás ta lekrace přejde strejče!" Terh hlavou na svý kumpány aby se do toho dali. Chlapi se rozlezli a dali rampel po celým baráku. Florijánka se ve sennici křižovala a zalemovala ruce před bohorodičkou, co měli na cinkostnu pod šturcem. Strejce se jen pochechtával. Pročuchali barák vod hambalku až po sklípek, ale nezbičili ničehož ani co by jen za nehet vešlo. Toseví, komisar zteky perskal. Až tu najennou vzadu na paulači četnik vítězoslavně zahulákal. Komisar hned trapem u něj. Četnik jezdil perstem po tříbernejch hlavičkách řebiku a zánounich perknech, a při tom třílel chytrácky vočí-mama po komisaroj i po strejceoj. "Tak copak to tady máme," uchechtával se pan komisar. "To vypadá na kanc čerstvou práci a taky tůze na lehko dělanou, aby se k tomu zas mohlo až bude poušem. Neníliž- prauđa?" Nakrucoval si rezatej knírek a pitvořil se před strejcem. Floriján, nevinnost sama, poudá: "Ale co vás napadá pane komisar, tam nic neni. Vyhandloval sem jen pár shnilojch perknišťat, aby to neslítlo, Nic inýho."

"Ja, ja, shnilý perknišťata. My se podáváme sami co tam je nebo neni," uterh se komisar na strejce a vyštěk- "Sofort vodterhnout!" "Na mou duši, pane komisar, nic tam neni, a terhat to, škoda práce." Ale to už se četnik s pomoci komisara sami povopřeli ramenem do perken. Strejce měl eště čas varouně křinout aby nebláznili, že je to muž merzet, ale to už perkna skřipavě škvikly a sletaly dolu. Ale ne samy. Za nima letal četnik s komisarem a fláklí sebou do hnoje, hubou rounou do močouky jen to šplácnlo. Starosta sprásk ruce: "Tolle ti Florijáne, muž přijít secsakramentsky draho!" "I toto, poudá klidně strejce. Dyť ty mně sám musíš dosvědčit, že sem je vod toho zrážal aby je to trřa nemerzalo. Měl četnik nebejť tak cacnej."

Prokop Hásek.

Z došlých dopisů Vlastivědnému muzeu.

Před několika týdný jsme byli na rekreaci v Příchovicích. Mimo jiných výletů jsme navštívili i muzeum ve Vysokém. Byla jsem překvapena co krásných věcí tam máte, ale hlavně dojata Vaším vyprávěním. Jsem rodačka z Krkonoš z Horní Branné a Vaše vyprávění mně vrátilo do mého dětství a mládí. Pamatuji ruční tkalcování, jako děti jsme musely soukat i navlékat korale. Chodily jsme několik hodin pěšky na borůvky, které jsme pak druhý den nosily do Jilemnice do cukrárny, kde jsme pak čekaly až se "milostpaní" uráčila nám dát pár obnošených šatů. Jsem ráda, že moje děti už toto nemusely prožívat, a že i život na horách se změnil k lepšímu.

Jsem již 29 roků v Kladně, ale přece ráda na svůj rodný kraj vzpomínám a nikdy nezapomenu, protože mně město opravdu k srdci nepřirostlo.

Neměla jsem odvahu k Vám přijít osobně, tak Vám to alespoň píši.

Přeji ve Vaší práci hodně úspěchů a spokojenosti.

Se srdečným pozdravem

Božena Suchá
Kladno

U P O Z O R N Ě N Í ! ! !

Připojené složenky použijte / pokud nemáte zapláceno/ p o u z e na úhradu Větrníku

ročníku 1974.

Redakce

Činnost Sboru pro občanské záležitosti.

V podzimních měsících oslavili dva manželské páry svá významná životní jubilea - zlaté svatby - 50 let společného života. Jsou to manželé Anna a Čeněk Kramářovi a Ludmila a Josef Hladíkoví.

Zástupci Sboru pro občanské záležitosti, zástupci Měst NV a ČSŽ navštívili minulý týden jubilanty v jejich domovech. Popřáli jim hodně zdraví do dalších společných let a předali upomínkové věcné dárky.

N a r o z e n í n y .

1. října oslavila v Praze rodačka pí Blažena Špidlenová
70 let,

9. listopadu oslavil p. Josef Kučera 84 let,
15. listopadu oslavila pí Leopoldína Vítámvášová 75 let,
16. listopadu oslavila pí Emilie Škrabálková ze Tříče 75 let,
22. listopadu oslavila pí Božena Čivrná roz. Jará 70 let,

Přejeme hodně zdraví !

Ú m r t í .

6. listopadu zemřel ve Staré Vsi p. František Dlabola ve věku 87 let.

Čest jeho památce !

Redakci zaslané použité i nepoužité rukopisy nejsou-li vyžádány zpět, ukládají se do archivu zpravodaje. Celoroční předplatné poštou 25,-Kčs Odpovědná redaktorka Marie Ďoubalíková. Větrník vychází jednou měsíčně. Řídí redakční rada. Příspěvky zasílejte nejpozději do 10. každého měsíce do Vlastivědného muzea. Cena Kčs 1,-